

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

T. G. N., narozená X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem,
se sídlem Hybernská 20, 110 00 Praha 1

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2021, č. j. MV-9768-6/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2021, č. j. MV-9768-6/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 12. 2020, č. j. OAM-52380-33/ZM-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Huga Körbla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyni bylo dne 11. 3. 2021 doručeno rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2021, č. j. MV-9768-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 12. 2020, č. j. OAM-52380-33/ZM-2019 (dále jen „rozhodnutí OAMP“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty; rozhodnutím žalované bylo toto Rozhodnutí OAMP potvrzeno.
2. Ministerstvo vnitra v Rozhodnutí OAMP dospělo k závěru, že u žalobkyně existuje jiná závažná překážka pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Za tuto překážku Ministerstvo vnitra považuje presumpci výkonu nelegální práce ze strany žalobkyně, vycházející ze zjištění nelegální práce na straně budoucích kolegů žalobkyně u jejich zaměstnavatele.
3. Žalovaná potom takový závěr Ministerstva vnitra napadeným rozhodnutím potvrdila, proti čemuž žalobkyně brojila včas podanou správní žalobou.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně uvedla, že správní orgány svůj závěr založily na zjištění jiné závažné překážky pobytu na území ČR, za kterou považují presumpci výkonu nelegální práce žalobkyní, z důvodu údajné (jimi zjištěné, ale Krajským soudem v Plzni již vyvrácené) nelegální práce budoucích kolegů žalobkyně u jejich zaměstnavatele.
5. Podle žalobkyně není důvod zamítnutí žádosti správný a není v souladu s právem. Napadenému rozhodnutí vytýká následující:
6. Žalovaná v daném případě nesprávně vyložila § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. „jinou překážku pobytu cizince na území České republiky“. Právní hodnocení ze strany žalované nemá oporu ve zjištěném stavu. Správní orgány také nedostatečně zjistily skutkový stav, zejména v souladu se zásadou materiální pravdy.
7. V řízení rovněž došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Rozhodnutí trpí přepjatým formalismem a skutečným důvodem zamítnutí žádosti je patrně úplně jiný důvod, který zákon nezná (ze žaloby vysvítá, že žalobkyně za tento důvod považuje jakési tvrdohlavé lpění na tom, že jí nebude zaměstnanecká karta vydána). Správní orgány také dle žaloby věc nesprávně právně zhodnotily a rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do postavení žalobkyně.

8. V podstatné části žaloby se následně žalobkyně zaobírá jí položenými čtyřmi, resp. pěti, otázkami vztahujícími se k výkonu nelegální práce a následně předestírá své odpovědi na tyto otázky s odkazy na judikaturu, jak je v žalobě podrobně rozvedeno.
9. První otázka zní: *„Je výkon nelegální práce onou jinou závažnou překážkou pobytu cizince v České republice, která je důvodem neudělení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců?“*
10. Žalobkyně, s odkazem na judikaturu, např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 30 A 10/2017-66 a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 25. 4. 2019, č. j. 4 Azs 95/2019-36, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019 a ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019-32, souhlasí s tím, že zjištěný výkon nelegální práce může naplnit pojem *„jiné závažné překážky pobytu cizince na území“* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nicméně, podotýká, že vždy záleží na konkrétní situaci a porušení předpisů musí být spíše vyšší intenzity.
11. Druhou otázkou je, zdali může správní orgán presumovat u konkrétního cizince budoucí výkon nelegální práce z jeho strany.
12. Podle žalobkyně ano, avšak je třeba rozlišovat situace, kdy má správní orgán zkušenost s konkrétním cizincem, a situace, kdy k presumpci dojde na základě jiných indicií. Ve druhém případě musí být takové důvody mnohem vážnější a lépe odůvodněné. Zde žalobkyně odkázala rovněž na judikaturu (rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017-29, ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 249/2017-36, ze dne 3. 7. 2018, č.j. 6 Azs 178/2018-24), přičemž konstatovala, že v tomto případě presumpce neobstojí.
13. Třetí otázka směřovala na definici nelegální práce, přičemž žalobkyně uvedla, že podle jejího názoru se žalovaná v této části nevypořádala se všemi jejími námitkami. Správní orgány neuvedly, na základě jakého právního předpisu posuzovaly práci jako nelegální. Dodala, že správní orgány nemohly dospět k závěru, že vykonává nelegální práci, když se zatím na území ČR ani nenachází.
14. Správní orgány dále dle žalobkyně odkazují na případy žádostí o prodloužení zaměstnaneckých karet jejich budoucích kolegů, tedy u stejného (budoucího) zaměstnavatele, a dospěly k závěru, že někteří z nich vykonávají nelegální práci. Správní orgány přitom vycházely z definice nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „ZoZ“), jelikož zákon o pobytu cizinců vlastní definici nemá. Podle žalobkyně však odkazovaná definice slouží pouze pro účely ZoZ a nelze ji použít pro účely zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 71/2013-24). Správní orgány vycházely z toho, že někteří kolegové žalobkyně vykonávají u stejného zaměstnavatele fakticky práci na pozici uklízeče a pomocníka (klasifikovanou jako CZ-ISCO 91), resp. uklízeče prodejních prostor (CZ-ISCO 91127) či ostatní uklízeč a pomocník (CZ-ISCO 91129), když podle popisu mají vykonávat práci pomocného manipulačního pracovníka (kromě výroby), klasifikovanou kódem CZ-ISCO 9333. Podle žalobkyně však nestačí pouhé pochybnosti správního orgánu k závěru, že pokud nelegálně pracují její budoucí kolegové, bude nelegálně pracovat i ona, navíc, když zatím ještě pracovat ani nezačala. Takový závěr by musel být jasně podložen a zdůvodněn.
15. Další část žaloby lze shrnout tak, že se žalobkyně zabývá závazností popisu práce v systému CZ-ISCO. Podle jejího názoru neexistuje zákonná povinnost vyplňovat druh

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

práce podle tohoto systému, který byl vytvořen čistě pro statistické účely. Při výkladu české verze klasifikace zaměstnání CZ-ISCO je třeba podle žalobkyně vycházet i z výkladu originálu, od něhož je česká verze odvozena, jímž je International Standard Classification of Occupations, vypracovaný Mezinárodní organizací práce.

16. Správní orgány založily svůj závěr o nelegální práci na tom, že u pěti (nebo nejméně pěti) zaměstnanců jejího budoucího zaměstnavatele zjistil správní orgán z výslechů při prodlužování dob platnosti jejich zaměstnaneckých karet, že tito vykonávají po celou dobu platnosti karet nelegální práci. Není jasné, z čeho vyplývá závěr, že nelegální práci vykonávali po celou dobu platnosti těchto karet. Správní orgány neprovedly u tohoto zaměstnavatele žádnou kontrolu, vycházely pouze z uvedených výslechů. Problém lze spatřovat v tom, že jeden z kolegů žalobkyně uvedl, že „doplňuje sortiment a uklízí“ (nadto deformováno překladem), což nevyhovělo definici podle CZ-ISCO 9333. Správní orgán dospěl k závěru o nelegální práci „od stolu“. Došlo tedy k rozdílu mezi fakticky vykonávanou prací a prací dle popisu (klasifikace), přičemž tento rozdíl dosahuje intenzity nelegální práce až tehdy, je-li markantní.
17. Žalobkyně dále uvedla popis náplní jednotlivých relevantních pozic podle klasifikace CZ-ISCO (*pomocný manipulační pracovník (kromě výroby), pomocní pracovníci obchodního provozu, uklízeč a pomocník*). Je třeba vždy v konkrétním případě zjistit míru intenzity porušení předpisů a veškeré potřebné skutečnosti k závěru o nelegální práci. Pracovní náplň uvedených pozic je totiž dosti podobná a není pochyb o tom, že se vzájemně prolíná.
18. Žalobkyně rovněž připomíná rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 77 A 110/2020-69, jímž bylo jednomu z předpokládaných budoucích kolegů žalobkyně dáno v obdobné věci za pravdu.
19. Dále žalobkyně namítá rozpornost odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kdy žalovaná na jedné straně poukazuje na 5 zaměstnanců, jimž nebylo povolení prodlouženo, a u ostatních 4 uvádí, že každý případ je nutné posuzovat samostatně.
20. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a průběh správního řízení. Žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69 týkající se neurčitých právních pojmů (v případě žalobkyně se jedná o pojem „závažná překážka“). Rovněž odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 51 A 33/2018-34, s tím, že setrvává na svém názoru, že výkon práce na pracovní pozici odlišné od té, pro kterou byla vydána zaměstnanecká karta, resp. výkon nelegální práce, lze podřadit pod „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dále odkázala na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19. Ministerstvo vnitra vyšlo z protokolů o výpovědi zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce, kdy součástí spisového materiálu učinil tři z nich. Jejich primární činností byl úklid, a úklidové práce nelze podle žalované zahrnout do okruhu pracovních činností pomocného manipulačního pracovníka.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

22. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f.“*
23. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
24. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *„Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“*
25. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“): *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
26. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Soud podotýká, že v podstatě stejnou věcí se již zabýval ve svém rozsudku č. j. 8 A 39/2021 – 33 z 10. ledna 2023. V tomto rozsudku soud vycházel ze shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, resp. Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 91/2021-40, který sice názor Krajského soudu dílčím způsobem korigoval, nicméně jeho rozsudek jako celek potvrdil.
28. Soud nemá žádného důvodu, aby se od svého předchozího rozhodnutí odchýlil.
29. Stejně jako v citované věci musí soud konstatovat, že žalovaná především nedostála požadavkům na řádné zjištění skutkového stavu věci, čili nevyhověla zásadě materiální pravdy.
30. Posouzení druhu cizincem vykonávané práce je třeba provést právě z materiálního hlediska, tedy jednoznačně postavit najisto, jaký druh práce cizinec reálně vykonává (co je předmětem jeho činnosti). Označení pozice podle klasifikace CZ-ISCO není v tomto směru dostačující. Každá pracovní pozice totiž zahrnuje větší množství možných a vzájemně souvisejících pracovních činností.
31. Ve správním spise se nachází protokoly o výsledku tří zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce. Samotné protokoly však nejsou dostatečným podkladem pro to, aby žádosti těchto zaměstnanců byly pravomocně zamítnuty. Takové zjištění je možné učinit především na základě pravomocných rozhodnutí. Ze samotných protokolů nelze dovodit, jaké důvody vedly správní orgány k zamítnutí těchto žádostí, jakou aktivitu vyvinuli v řízení jednotliví zaměstnanci, jaké důkazy navrhovali a jak se s nimi správní orgány vypořádaly. Ohledně zbývajících dvou zaměstnanců není ve spise žádný podklad, tedy skutková zjištění stran těchto dvou zaměstnanců vůbec nemají oporu ve správním spise. Závěr správních orgánů, že pět zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracovalo nelegálně, a proto jim nebyla prodloužena zaměstnanecká karta, tak nemá oporu ve správním spise.

32. Uvedená vada skutkových zjištění má za následek, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2004 č. j. 4 Azs 55/2003-51), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Pro srovnání soud odkazuje taktéž např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2022 č. j. 11 A 65/2021-41, kde bylo rovněž rozhodováno o žalobě cizince – zaměstnance družstva Clean Masters, a kde soud dospěl ke stejnému závěru.
33. Pokud jde o výklad neurčitého právního pojmu *jiné závažné překážky* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, judikatura dovodila, že výkon nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti může být jinou závažnou překážkou ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č. j. 4 Azs 95/2019-36 a ze dne 23. 10. 2019 č. j. 9 Azs 235/2019-33). Pokud může být výkon nelegální práce jinou závažnou překážkou, může takovou překážku představovat i důvodné podezření, že cizinec bude na území ČR vykonávat nelegální práci. Nicméně podle judikatury není možné učinit automatický závěr, že každý výkon nelegální práce je jinou závažnou překážkou. Prostý výkon nelegální práce nemůže naplnit § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 10 Azs 250/2019-25).
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019-43, shrnul své závěry, když uvedl, že judikatura „setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit **intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu**“. Je tedy třeba dbát na specifika případu: „Při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je však třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možné označit za nelegální práci. Je tedy nutné, aby konkrétní okolnosti nasvědčovaly takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36).
35. Pokud je zde obava, že cizinec bude vykonávat nelegální práci, správní orgány musí vycházet z obdobných závěrů, tedy musí disponovat dostatečnými podklady pro závěr, že činnost, kterou bude cizinec, tedy žadatel o zaměstnaneckou kartu, pravděpodobně vykonávat, je nejen nelegální prací, ale půjde zároveň o tak závažné protiprávní jednání, že naplňuje požadavky kladené judikaturou na výklad § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
36. Podle správních orgánů zde v případě žalobkyně panovala důvodná obava, že místo pomocného manipulačního pracovníka bude vykonávat práci uklízeče. Správní orgány vyšly z klasifikace CZ-ISCO a protokolů o výpovědích tří zaměstnanců družstva Clean Masters.
37. Je třeba uvést, že klasifikace zaměstnání byla zavedena Českým statistickým úřadem (dále jen „ČSÚ“), sdělením č. 206/2010 Sb. na základě svého zmocnění podle § 19 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

89/1995 Sb., o státní statistické službě. Podle tohoto ustanovení ČSÚ vytváří statistické klasifikace a číselníky (odst. 1) a jejich vydání oznamuje ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv (odst. 2). Odst. 3 stanoví, že klasifikace jsou závazné pro orgány vykonávající státní statistickou službu a pro zpravodajské jednotky při poskytování údajů pro statistická zjišťování, při jejich zpracování a dále v těch případech, kdy tak stanoví zvláštní právní předpis.

38. Klasifikace CZ-ISCO ovšem není pro správní orgány při posuzování nelegální práce závazná, jelikož posuzování, zda je určitá činnost nelegální prací, není poskytováním údajů pro statistická zjišťování ani jejich zpracování a ani zákon o zaměstnanosti nestanoví správním orgánům povinnost řídit se touto klasifikací.
39. Význam klasifikace CZ-ISCO tedy nelze nijak přeceňovat a při posuzování, zda je určitá činnost skutečně nelegální prací, je nutné zkoumat, jaký je skutečný obsah vykonávané práce a do jaké míry koresponduje s pracovní pozicí, pro kterou byla udělena zaměstnanecká karta. Správní orgány rezignovaly na podrobnější úvahy ohledně skutečného obsahu činností vykonávaných zaměstnanci družstva Clean Masters.
40. Rozhodnutí zároveň neobsahuje odůvodnění stran toho, proč by výkon činnosti zaměstnanců, kteří podle správních orgánů spíše uklízí, než manipulují se zbožím, byl natolik závažný, aby naplnil požadavky kladené judikaturou na závěr, že nelegální práce naplňuje pojem jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu.
41. Soud se však především neztotožnil s tezí správních orgánů, že zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu, že i žalobkyně bude vykonávat nelegální práci. Správní orgány nijak nevysvětlily, proč je pravděpodobné, že i žalobkyně bude vykonávat nelegální práci jako (podle názoru správních orgánů) pět zaměstnanců družstva Clean Masters. I kdyby zaměstnavatel umožnil části svých zaměstnanců vykonávat nelegální práci, nepostačuje to pro důvodné podezření, že rovněž žalobkyně bude nelegální práci vykonávat. Pokud tedy správní orgány takový závěr učinily, jedná se o spekulaci, jež není podložena náležitými skutkovými zjištěními, která by se týkala jmenovitě právě žalobkyně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě shora uvedeného dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí proto zrušil a věc vrátil (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
43. Vzhledem k zásadním nedostatkům ve skutkových zjištěních a tomu, že nesprávným právním názorem bylo vedeno již ministerstvo, zrušil soud postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvostupňového orgánu. V dalším řízení jsou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem soudu.
44. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že ve věci plně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a odměny za zastupování advokátem, který není plátcem DPH. Zástupce žalobce ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), za které mu náleží částka 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], společně s náhradou hotových

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon. Celkem tedy náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka ve výši 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.